

saadan, at denne Vurderingssum var lavere end Jordens Salgspris, vilde det ogsaa være et Brud med Princippet i Loven af 1919, hvor det er Meningen, at Nybyggerne skal give 4½ pCt. Rente af Jordens faktiske Værdi i det Øjeblik, Oprettelsen fandt Sted.

Det ærede Medlem havde dernæst en Bemærkning om, at det var uheldigt, at Lovforslaget indledes med de Ord: „Landbrugsministeren bemyndiges til“, idet han fandt, at her er lagt for stor en Magt i Ministerens Haand; han fik Adkomst, men ikke Pligt. Jeg tror nok, at rent sproglig har det ærede Medlem Ret. Ordet „Bemyndigelse“ giver en Adkomst, men ingen Pligt. Men paa den anden Side tager jeg vist ikke fejl i, at Ordet har en særlig Betydning, naar det staar i en Lov; saa betyder det, at Landbrugsministeren ikke blot har en Adkomst, men Forpligtelse overfor Rigsdagen til at gennemføre den paagældende Bestemmelse, for saa vidt den overhovedet kan gennemføres. Og naar man ikke anvender den Fremgangsmaade at sige, at Landbrugsministeren skal afhænde, er det, fordi der kan indtræffe Tilfælde, hvor et saadant „skal“ overhovedet ikke kan opfyldes. Jeg tror ikke, jeg tager fejl i den Betragtning, men hvis det ærede Medlem og hans Parti skulde ønske en anden Form, skal jeg ikke i mindste Maade modsætte mig det.

Inden jeg forlader det ærede Medlem Hr. Olufson vil jeg gerne sige, at det forekommer mig mærkeligt, at han var bange for, at hvis vi vedtog denne Lov gældende for Domænerne i Sønderjylland, vilde der ogsaa her i det øvrige Land blive rejst Krav om, at Len og Stamhuse skulde kunne fordeles paa forskellige Maade efter de to forskellige Fremgangsmaader, som de to ofte nævnte Love giver Anvisning paa. Jeg maa nu sige, at denne Frygt forbavser mig, og det forekommer mig, at den indeholder grumme lidt af Tillid til, at denne Lov af 4. Oktober 1919, som det ærede Medlem dog er saa overordentlig glad for, i Virkeligheden har Tilslutning ude i Befolkningen; for hvis det ærede Medlem troede paa, at det var den, Folk ønskede, behøvede han ikke at være bange for at lade det komme til en Prøve, lade Folk vælge, hvad de foretrak, saa behøvede han ikke ved en Lovbestemmelse at afskære Folk fra at skønne over, hvilkken Fremgangsmaade de selv maatte ønske. Derfor er det, jeg henstiller, at man vil lade de to Principper virke Side om Side; særlig i et Tilfælde som det, der her foreligger for de sønderjydske Landsdeles Vedkommende, hvor derersamlet saa overordentlig megen Jord — man kan vel sige for hele

Landet spiller det ikke saa stor en Rolle, men for et enkelt Amt er der samlet saa megen Jord, at det kommer til at virke som et Paa-bud om en bestemt Slags Udstykning, der som man paabyder Udstykning efter Loven af 4. Oktober 1919 — forekommer det mig, at det ikke kan gaa nogen af os for nær, at vi fra begge Sider, hver især med sin Overbevisning i Behold, yder Tilslutning til det Forslag, der hverken er det, der stilles af Socialdemokraterne og de Radikale, der udelukker den ene Fremgangsmaade, ej heller det Forslag, som det konservative Folkeparti stiller, og som udelukker den anden, men giver Befolkningen Adgang til at vælge selv, hvad de vil have.

Til det ærede Medlem Hr. Ulrich, der ønskede, at Tinget blev sat i Stand til at følge Virkningerne af Loven af 4. Oktober 1919 saavel som ogsaa den anden Lovs Virkninger, skal jeg sige, at der er absolut ikke fra min Side — og jeg tror heller ikke fra Jordlovsudvalgets Side — Bestræbelser i Retning af, som det ærede Medlem udtrykte sig, at hemmeligholde Virkningen af disse Love hverken for Tinget eller for Offentligheden. Jeg vilde finde det meget betænkeligt og meget beklageligt, hvis der skulde findes saadanne Tendenser, men jeg tør forsikre det ærede Medlem om, at der i saa Henseende ingen Fare er. Naar der ikke allerede nu foreligger Oplysninger om disse Loves Virkninger, er det, fordi der endnu ikke er gaaet saa megen Tid, at man faktisk har Oplysninger i saa Henseende. Hvad angaar Loven af 6. Maj 1921, har den endnu ikke virket saaledes, at vi har et Aars Arbejde at henvise til; de Huse, der er bygget efter denne Lov, er endnu ikke afsynet, og det kan ikke oplyses, hvor mange Brug der er oprettet efter denne Lov. Det samme gælder i Virkeligheden Loven af 4. Oktober 1919. Det er først i det nylig afsluttede Aar, at denne Lov for Alvor er kommet til Anvendelse. Man kan derfor ikke kræve, at der i Øjeblikket skal forelægge ret mange Oplysninger i saa Henseende.

Med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkninger om det offentlige Udbud skal jeg sige, at naar her er anvendt Udtrykket „offentligt Udbud“ og ikke Auktion, saa er det netop, fordi man i Ministeriet har ønsket, at der ikke skulde ske nogen Bortauktionering, men et Udbud, hvor enhver kunde byde, og hvor alle havde Adgang til at byde paa Ejendommen. Jeg vilde anse det for meget uheldigt, om Udstykningen skete ved Lejlighedssalg underhaanden, saaledes at Landbrugsministeren bemyndigedes til at forhandle med de